

Dato: 3. juli 2009
Kontor: Indfødsretskontoret
J.nr.: 2009/307-3
Sagsbeh.: KRE

Besvarelse af spørgsmål nr. 22 stillet af Folketingets Indfødsretsudvalg efter ønske fra Søren Krarup (DF) til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 23. juni 2009 (alm. del).

Spørgsmål:

"Ministeren bedes redegøre for, om det er muligt at ændre indfødsretsloven således, at en udlænding kun kan erhverve dansk indfødsret, hvis enten faderen eller moderen er dansk statsborger, herunder oplyse om de mulige konsekvenser heraf."

Svar:

Integrationsministeriet kan oplyse, at indfødsretslovens bestemmelser løbende er blevet ændret, således at den danske indfødsretslovgivning lever op til Danmarks internationale forpligtelser på statsborgerretsområdet.

Der er således ikke mulighed for at ændre indfødsretsloven til det foreslåede, idet den danske indfødsretslovgivning i så fald ikke længere vil leve op til Danmarks internationale forpligtelser.

Baggrunden herfor er, at Danmark blandt andet har ratificeret FN's konvention af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed, Den europæiske konvention af 6. maj 1963 om begrænsning af tilfælde af dobbelt statsborgerskab og værnepligt for personer med dobbelt statsborgerskab, Den europæiske konvention af 6. november 1997 om statsborgerret samt FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder.

Herudover har der i de nordiske lande været et mangeårigt samarbejde på statsborgerretsområdet, som i 1950'erne blev formaliseret ved gennemførelse af ensartede lovgivninger i Danmark, Norge og Sverige. Finland og Island fulgte senere efter. Der blev med baggrund i de stort set identiske statsborgerskabslove, der oprindeligt byggede på de samme grundlæggende principper om jus sanguinis (afstamningsprincippet) og begrænsning af dobbelt statsborgerskab, den 15. januar 1969

indgået en aftale mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige om gennemførelse af visse bestemmelser om statsborgerret. I 1998 tiltrådte Island den nordiske aftale.

Det følger af indfødsretslovens § 1, stk. 2, at hittebarn, som bliver fundet her i riget, indtil andet oplyses, anses som havende dansk indfødsret.

Bestemmelsen har eksisteret uændret siden 1950-lovens tilblivelse, men finder kun sjældent anvendelse. Bestemmelsen opfylder kravet i FN's konvention af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed, hvorefter et hittebarn, der findes på den kontraherende stats territorium, medmindre andet er bevist, skal anses som født på territoriet af forældre, der har statsborgerret i den pågældende stat. Også Den europæiske konvention af 6. november 1997 om statsborgerret forudsætter, at hittebørn, der ellers ville blive statsløse, får statsborgerskab i den pågældende stat.

Efter indfødsretslovens § 2 A, stk. 1, bliver et udenlandsk barn under 12 år, der er adopteret ved en dansk adoptionsbevilling, dansk statsborger ved adoptionen, hvis barnet adopteres af et ægtepar, hvor mindst én af ægtefællerne er dansk statsborger. Endvidere følger det af bestemmelsens stk. 3, at bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse i tilfælde, hvor barnet er adopteret ved en udenlandsk afgørelse, der anerkendes i medfør af adoptionslovens § 28, stk. 2. Stk. 3 blev indføjet i bestemmelsen samtidig med, at adoptionsloven blev ændret med henblik på en ratifikation af Haagerkonventionen af 29. maj 1993 om beskyttelse af børn og om samarbejde med hensyn til internationale konventioner.

Ved ændringen af indfødsretsloven ved lov nr. 1018 af 23. december 1998 blev der indført en ligestilling mellem adoptivbørn og biologiske børn, således at det ikke længere var en betingelse, at begge adoptivforældre var danske statsborgere.

Det følger herudover af indfødsretslovens § 3, at den, der er statsborger i Finland, Island, Norge eller Sverige og opfylder betingelserne i stk. 2 eller stk. 3, erhverver dansk indfødsret ved over for et statsamt (nu en statsforvaltning), Københavns Overpræsidium (nu Statsforvaltningen Hovedstaden), Rigsombudsmanden på Færøerne eller Rigsombudsmanden i Grønland at afgive erklæring herom. Erklæring herom kan afgives under nærmere betingelser, der er opregnet i bestemmelsens stk. 2-5.

Endvidere følger det af indfødsretslovens § 4, at har nogen, som ved fødslen har erhvervet dansk indfødsret, og som har boet her i riget indtil det fyldte 18. år, mistet indfødsretten, generhverver han, såfremt han har haft bopæl her i de sidste 2 år, indfødsretten ved over for et statsamt (nu en statsforvaltning), Københavns Overpræsidium (nu Statsforvaltningen Hovedstaden), Rigsombudsmanden på Færøerne eller Rigsombudsmanden i Grønland at afgive skriftlig erklæring herom. Herudover følger det af stk. 2, at den, der har mistet dansk indfødsret og derefter vedblivende har været statsborger i et nordisk land, generhverver indfødsretten, når han efter at have taget bopæl her i riget over for et statsamt (nu en statsforvaltning), Køben-

havns Overpræsidium (nu Statsforvaltningen Hovedstaden), Rigsombudsmanden på Færøerne eller Rigsombudsmanden i Grønland afgiver skriftlig erklæring herom.

Disse bestemmelser bygger på henholdsvis artikel 4 og 5 i den gældende nordiske aftale af 14. januar 2002 om gennemførelse af visse bestemmelser om statsborgersret.

En konsekvens af en ændring af indfødsretsloven til det foreslåede ville herefter være, at hittebørn, adoptivbørn, nordiske statsborgere og udenlandske statsborgere i øvrigt, som ved fødslen har erhvervet dansk indfødsret, men som senere har mistet denne, ikke automatisk eller ved erklæring ville kunne erhverve dansk indfødsret. De pågældende ville da i stedet skulle indgive ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation.

Der er således som nævnt ikke mulighed for at ændre indfødsretsloven til det foreslåede, idet den danske indfødsretslovgivning i så fald ikke længere vil leve op til Danmarks internationale forpligtelser på statsborgerretsområdet. En sådan ændring vil i forhold til adoptivbørn tillige være i strid med principperne om ligestilling.